

SZÁM.

rom,

k szá-
ég be-
és Zol-
alkányi

runk a
zünk-e.
öcsém,
? Mert
fizetni.
dezhet-
ikával?
párt-e.
at, hogy
legjobb
szügyet.
mádja!
en előtt
Örömmöd
de ne
a csak
-éb dol-
). Ezer
nak. —

előmoz-
Orsolya

s ada-
bácsi.

um-épület.
sten.

KISIRAP

A BÁTYJA HÁTÁN. (Lásd a 363. lapon.)

XLI. kötet, 23. szám. Ára negyedévre 1 frt 40 kr. Egyes szám ára 12 kr. 1891. december 6-án.
Megjelen hetenint egyszer, 16 oldalon.

A KIS BÁRÓ TESTVÉRKÉJE.

— Elbeszélés képekkel. —

(Folytatás.)

IESZÜLTEN várták, hogy a nevelő előkerüljön és mondjon valamit. De az nagyon sokáig tartott. Közben még azt is látták, hogy a nevelő becsöngeti az inast és enni-inni valót rendel a szobájába. Az idegen nyilván még nem ebédelt, vendégszerető módon kell hát gondoskodni róla.

Csakugyan nem volt különben; mert a nevelő, mikor nagy sokára kijött, így szólt:

— Bénikém, valóban örvendhetsz, mert csakugyan atyád az, aki eljött éretted.

— De hát kicsoda ő? kérdé Elemér izgatottan.

— Itt és most nem beszélhetem el. Sietnem köll a nagymamához. De ha éppen kíváncsiak vagytok, velem jöhettek és hallgathatjátok, amit a bárónénak jelenteni fogok. Bénike most úgy sem mehet be az apjához, mert derék barátunk nagyon fáradt és tanácsomra kissé megpihen, mielőtt valamibe bele fogna.

A két fiupersze mohón kapott rajta, hogy a nevelőt elkísérhesse, s a nagymamánál a nevelő maga kérte, hogy ott maradhassanak.

— Jobb, ha mindjárt tudják ők is, hányadán vannak, és számolnak a nagy változással, melynek itt most történnie köll.

— Tehát csakugyan a Bénike apja ez az idegen?

— Semmi kétség! Részletesen elmondott nekem mindent, megmutatta iratait.

Teljesen bizonyos, hogy igazat beszél. A neve Eröss Bertalan s fiatal korában különféle ügyek-bajok miatt meghasonlott a szüleivel. Távol élt tőlök, de folyton üldözte a sok baj; és mikor a felesége, a Bénike mamája meghalt, végkép elkecsereedett. Elhatározta, hogy neki indul a világnak, elbolyong, maga sem tudja hova. Csak azt nem tudta, mitevő legyen a kis fiával. Bénikével; mert olyan kis gyermekkel nem bolyonghatott a világban. Arra szánta el magát, hogy a kis fiút elküldi a nagyanyjához, aki haragudott ugyan ő reá, a fiára, de a kis fiúcskát bizonyosan befogadja. Szerencsére találkozott egy nővel, aki éppen abban a faluban volt otthon és a fővárosból, ahol a Bénike apja találkozott vele, haza készült, mert beteges volt és azt remélte, hogy a jó falusi levegőn majd megerősödik. Így hát Eröss ur rábizta a kis fiút.

— Ah, tehát ez volt az a nő, aki Bénikével idejött és itt meghalt! szólt közbe a báróné. De hát miért jött ide?

— Annak igen egyszerű a magyarázata. Annak a nőnek itt a szomszéd faluban rokonai vannak, és említette is, hogy nem fog egy huzomban utazni hazáig, hanem itt megpihen a rokonainál. Tehát oda iparkodott, s bizonyosan maga sem hitte, nem tudta, milyen nagy beteg. Bénike atyja sem tudta ezt, és fia sorsáról megnyugodva, indult neki a világnak. Sok felé bolyongott, és mikor a tengeren túl volt, honától messze, keservesen tapasztalta, hogy ott még sokkal rosszabb a dolga. Nem is irt haza, szégyelte megvallani, hogy súlyosan lakol, amiért szülei ellen vétett. De a sok

szenvedés
eltökélte,
kával kikü
Hozzá lát
is. El volt
ad hirt m
hogy gazd
több eszte
munkával
levelet irt
mulva viss
volt ráirva
hát az an
küldött fiá
ról azt irt
nála nincs
nagy mess
rázták egy
végre meg
a nagyma
haza jött,
is került
sen fogott
uton, am
köllött a
ban megál
közödött,
dővel ezel
egy idege
kával? M
emberekre
ták ilyesm
faluban pe
tudta az
Bénike it
— Oh,
Bénikét!
lyesen. É
nek fogad

szenvedés, viszontagság megedzették s eltökélte, hogy lassu, de becsületes munkával kiküzdí magát a nyomorúságból. Hozzá látott és lassan-lassan boldogult is. El volt rá szánva, hogy csak akkor ad hirt magáról, mikor már azt irhatja, hogy gazdag ember lett. Ebbe bizony több esztendő telt bele, de végre nehéz munkával mégis elérte a célját. Ekkor levelet irt az apjának. De pár hónap mulva vissza kapta a levelet, melyre az volt ráírva, hogy az apja meghalt. Irt hát az anyjának és említette a hozzá küldött fiát is; anyja felelt is, de a fiúról azt írta, hogy nem érti, kit emleget, nála nincsen senki. Sokáig tartott, míg a nagy messzeségből levél útján kimagyarázták egymásnak a dolgot és Eröss ur végre megértette, hogy fia nem jutott a nagymamához. Rögtön utra kelt és haza jött, hogy a fiut fölkutassa. Nem is került nagy fáradságába, mert ügyesen fogott hozzá. Végig ment azon az uton, amerre annak a nőnek mennie köllött a fiúval. Minden városban s faluban megállt és a hivatalos helyeken tudakozódott, hogy ennyi meg ennyi esztendővel ezelőtt nem történt-e ott valami egy idegen asszonnyal meg egy kis fiúcskával? Már a negyedik faluban talált emberekre, akik emlékeztek, hogy hallották ilyesminek a híret. Itt a szomszéd faluban pedig a jegyzőtől pontosan megtudta az egészet, valamint azt is, hogy Bénike itt van. Tehát eljött érette.

— Oh, de az nem lehet, hogy elvigye Bénikét! kiáltott föl Elemér szenvedélyesen. Én nem engedem, én testvéremnek fogadtam Bénikét... és nem aka-

rom, hogy elvegyék tőlem!... Mi jó testvérek voltunk mindig, ugy-e Bénike? Te sem akarsz elválni tőlem, ugy-e nem? Senki sem fog téged úgy szeretni!

Ezt Bénike nagyon jól érezte; tudta is most már, mikor tapasztalta, hogy veszedelmes csinyje után is mily nemesen megbocsát neki ez a kedves, jó Elemér. Bizony nem tudta Bénike, hogy most már mit mondjon, mit kívánjon. És mert nem tudta, hát oda borult Elemérnek a nyakába és mindketten zokogva ölelték meg egymást.

A nagymama maga is meghatva látta ezt és halkán oda sugott a nevelőhöz:

— Mégis csak baj ez. Ugy látom, ez a két gyerek nagyon szereti egymást. Nagyon boldogtalanok lesznek, ha megköll válniok egymástól.

— Pedig azon nem segíthetünk, felelé a nevelő komolyan. Bénike engedelmeskedni tartozik az apjának, mi pedig nem tagadhatjuk meg az apától a fiát.

Ekképen az, ami eleinte örvendetes eseménynek látszott, nagyon szomorúnak bizonyult.

Eröss Bertalan ur alig volt néhány óráig a bárói kastélyban, már nagyon világosan látta, hogy itt bizony tulajdonképen nem nagyon örülnek az ő megérkezésének. Pedig ő azt várta, hogy mind a hányan akár táncolni is fognak örömiükben. A házbeliek azért, mert megszabadulnak az idegen fiutól s nem lesz rá többé gondjuk; Bénike meg azért, hogy apjához kerül s tudhatja, hogy többé nem árva, senkifia.

— Nem jól van ez így sehogysem, gondolá. Ugy látom, ezt az én fiamat

itt nagyon is elkényeztették, nagyuri módhoz szoktatták, és most azt hiszi, rossz sorsra jut, ha velem jön. Pedig téved a kis tacsó, nem tudja, kicsodamicsoda az apja. De ha úgy volna is, kötelessége beérni azzal, amit az apja nyújt neki, és inkább élni szegényül az apjával, mint idegen helyen dúslakodni távol az apjától.

Már ebben pedig igazságot kell szolgáltatnunk Bénikének, hogy ő olyasmire

nem is gondolt, mintha baj volna, ha ezentul nem élhet olyan bőségben és jólétben, mint itt a nagy kastélyban. Csak az volt az ő baja, hogy Elemértől kell válnia. Most, mikor rákerült a sor, nagyon érezte, hogy igazán, mélyen szereti ő Elemért, hiszen igazi testvér sem szeretheti jobban. Ami rendjén levő dolog is, mert Elemér igazi testvére volt eddig.

De Bénike még bele törődött volna a sorsába, mert azt már ő is megértette,

GRÖNLANDIAK. (Lásd a 368. lapon.)

hogy mégis csak első az apja, ezt nem hagyhatja semmiért sem a világon. Elemér azonban semmiképp nem tudott és nem akart bele nyugodni és újra föltámadt benne a régi kényes, akaratos kis báró, aki ahhoz volt szokva, hogy minden úgy történjék, amint ő kívánja. Mikor már jó ideig törte a fejét és semmit sem tudott kitalálni, beszaladt a nagymamához és szinte daczosan állt meg előtte.

— Nagymama, hát igazán nem lehet az másképp, mint hogy Bénikét elviszi az apja?

— Már biz' az bajosan lehet másképp. Azért jött ide, és nincs módunkban, hogy megakadályozzuk.

— De én nem akarom, hogy elvigye!

— Az neked baj, fiacskám, mert a Bénike apja nem törődik a te akaratoddal. Vele szemben semmi parancsolni való sincs.

— Igen menni, azt

— Béné éppen engé jának.

— Tar zik ... I ami nagy is, nekem semmi sz

És tudom viszi el a jobban sz

A jó n dött, hogy gaszkodik válaszból.

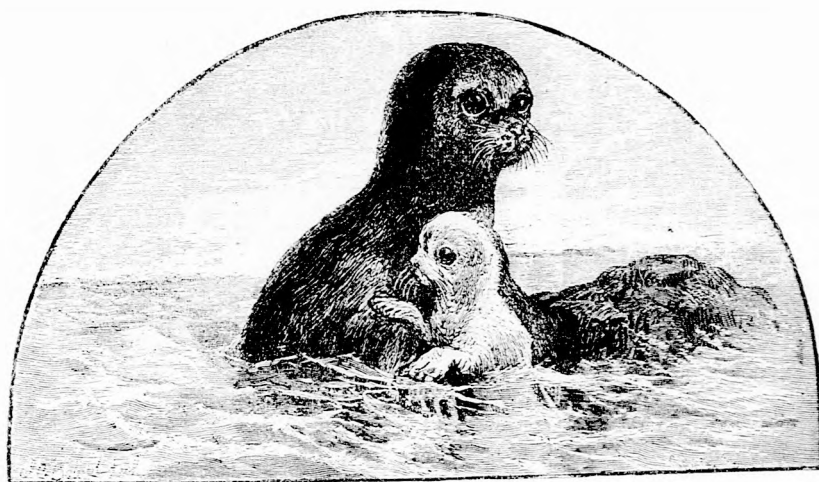
ta elviseln kája, szeret kozott tel

— Igen ám, de Bénike sem akar elmenni, azt én bizonyosan tudom.

— Bénike akarata sem határoz. Ő már éppen engedelmeskedni tartozik az apjának.

— Tartozik ... persze hogy tartozik ... De hát miért akarnak olyat, ami nagy szomorúságot okoz Bénikének is, nekem is? Hát mért nincs nekem semmi szavam a dologhoz, mikor én

testvéremnek fogadtam Bénikét és mindig úgy szerettem és ő is úgy szeretett? Oh, nagymama, ez nem jól van! Ti kegyetlenek vagytok, pedig azt mondjátok: szerettek minket; ha szeretnétek, kitalálnátok a módját, hogy Bénike itt maradjon. Én örökre el busulom magamat ha elviszik ... és nem fogok többé szeretni senkit ... gyűlölni fogok mindenkit, ha nekem ilyen szomorúságot fognak okozni

... MESSZIRE BUKKANTAK FEL. (Lásd a 368. lapon.)

És tudom, Bénike is úgy lesz, hiába viszi el az apja, ő mégis engemet fog jobban szeretni.

A jó nagymama már rég meggyőződött, hogy a két fiú szenvedélyesen ragaszkodik egymáshoz, baj lesz ebből a válásból. Azt pedig semmiképp sem tudta elviselni, hogy az ő szeme fénye, unokája, szerencsétlen legyen. Ujra elgondolkozott tehát és végre így szólt:

— Kedves fiam, ha éppen olyan nagyon kívánod, hát megpróbálhatom; de nem hiszem, hogy sikere legyen. Majd beszélök a Bénike apjával. Meglátjuk, mire szánja el magát.

— Oh, bizonyosan engedni fog, csak tartsd magadat erősen, kedves nagymama! Mi haszna vinné el Bénikét? Ha én azt mondom Bénikének, hogy jöjjön vissza, hát keresztül uszik az Operen-

czyás tengeren is, mégis visszajön. Vagy ha ő nem jön, akkor én megyek oda.

A nagymama egy kicsit nevetett erre a fenyegetésre; de csakugyan el volt tökélve, hogy beszél a Bénike apjával és megpróbálja, ha talán megalkudhatna vele. Kérette is mindjárt Eröss Bertalan urat magához egy kis beszélgetésre.

(Vége következik.)

GIZIKE LEVELE MARISKÁHOZ.

ÉDES jó Mariskám! — Azt kérdezed tőlem,
Hogy augusztus óta mi is lett belőlem?
Azóta, hogy kedves pusztítókon voltam,
S kocsikáztam, úsztam, csacsin lovagoltam.

Hát bizony azóta ismét áll a munka,
Könyvek és írások közt látnál odumba'.
Olvasgatok, írok, tanulom leczkémét,
S közben ápolgatom három testvérkémet.

Oly aranyos kedves az a kicsi három,
Hogy a rövid játszó-órát alig várom.
Ilyenkor, mivel már a december itt van,
Három kis madárkám benn van a kalitban.

Benn van a kalitban, jól fűtött szobában;
No, van is zaj, ének, ha rágyujtnak hárman!
Nem is hárman, hanem, ha jó! tudom: négyen —
Miért is tagadnám? Hisz' nincs benne szégyen;

Én is fújom, velök neszelek versengve —
Bejön apa . . . s borul a kalitka csendbe.
De amikor mama az oszonnát hozza,
Az elfúlt zajongás kiujul fokozva.

Csak akkor hallgatnak, midőn szürcsölgetnek,
S vagyon megtelése éhes kis begyöknek.

Ilyenkor Ilonka néma csik-halacska,
Nem jön ki a száján egy árva szavaeska.

Kávészőrába sűrűn a kalácsot mártva,
A világért meg nem szótalna Mártácska.

Jár ugyan a szája, ám nem a beszédétől,
Pedig bőven telnek világos esztől.

De legjobban hallgat a tömzsi Antalka:
Ellakván — fejét ráhajtja az asztalra.

S míg párnás kezének dudorain alszik,
Mögötte kanárink vig éneke hallszik.

Kicsi testvérimről mennyit is csevegtem! . . .
Hja, ha róluk van szó, megered a nyelvem.
Majd máskor magamról többet írok néked —
Ne felejtse el addig

Molnár Gizikédet.

LERÓTT TARTOZÁS.

— Beszélyke. —

(Képpel a 360—361. lapokon.)

- MEGTARTHATJUK, ugy-e apácska?
 — Mondd: hogy meg, kedves apuska!
 — De gyerekek, ugyan mit akartok ezzel a csuf kóbor-jószággal?

Már az bizonyos, hogy nem valami szépséges jószág volt az, amit Feri és a kis Veronka oda vezettek az apjuk elé. Mert nem volt az más, mint egy sáros, piszkos, sovány, kiéhezett kutya, melynek a feje tele volt vérrrel; még most is szivárgott a vér két nagy sebből s a boldogtalan állat alig birt megállni a lábán. Csöppet sem lehetett csodálni, hogy a gyerekek atyja nem igen kapott rajta. Csakhogy Feri és Veronka nem tági-tottak.

Ferivel még csak birt volna az apa, de Veronkával sehogysem tudott ellenkezni. Olyan kedves aranyos jó leányka volt az, hogy az apa nem igen tudott tőle semmit megtagadni. Kivált mikor csupa jószívűségből, könyörületből kért, mint most.

— Ott találtuk az ut szélén... oly fájdalmasan vinnyogott és oly kéroleg nézett ránk... oh apuska, te is megsajnálta volna. Én egy darabka kalácssal kínáltam, ami a zsebemben volt, megette; de nem igen köllött neki, hanem Feri haza szaladt és vizet hozott. Jaj, hogy itta! És mindjárt föl is kelt és utánunk jött. Valami gonosz emberek bánthatták szegényt.

Az apa ezalatt már jól megnézte a kutyát.

— Szép fajta eb, ámbár nagyon el van kényszeredve. Valahonnan eltévedt. No,

hát csak tartsátok meg. Hát ha még előkerül valahol a gazdája.

Ugy örült a két testvér, mintha valami nagy ajándékot kaptak volna. Elvezették a pajtába és ott egyik zugban szalmából nyugvó helyet készítettek számára. A kutya vagy nagyon jól betanított állat volt, vagy okos: mert amint Feri a szalmára rámutatott, a kutya mindjárt oda ment és leheveredett. Talán jól is esett a szegény párának a biztos helyen való pihenés. Legalább a tekintete olyan hálás volt, mintha köszönetet akart volna mondani.

— Én azt hiszem, hogy ennek a szegény állatnak legnagyobb baja az éhség. Hozzunk neki enni valót. Aztán majd megmossuk a véres fejét.

A konyhában bőven kaptak mindenféle jó hulladékot. Hogy evett a szegény kiéhezett állat! Egész gyönyörűség volt nézni. És mikor már jól falatozott, látható meglelégedéssel heveredett végig a szalmán. Ekkor aztán langyos vízbe mártott ronggyal lemosták fejeről a vért és ekkor látták, milyen szép ez a kutya.

— Remélem, meggyógyul, szólt Feri. Most hagyjuk pihenni.

— Jól van. De hátha pihenés után odább áll?

Már arról nem tehetünk, Veronkám. Legalább jobban fogja győzni az utat, ha talán haza akar menni.

De bizony a kutya nem akart odább állni. Nagyot pihent, másnap reggelig meg sem mozdult. De reggel, amint Ferit és Veronkát megpillantotta, hizelkedve szaladt hozzájuk. És azután min-

dig a sarkukban járt. Nyilván gazdá-
joknak fogadta őket.

— Most már nevet kell neki adnunk.

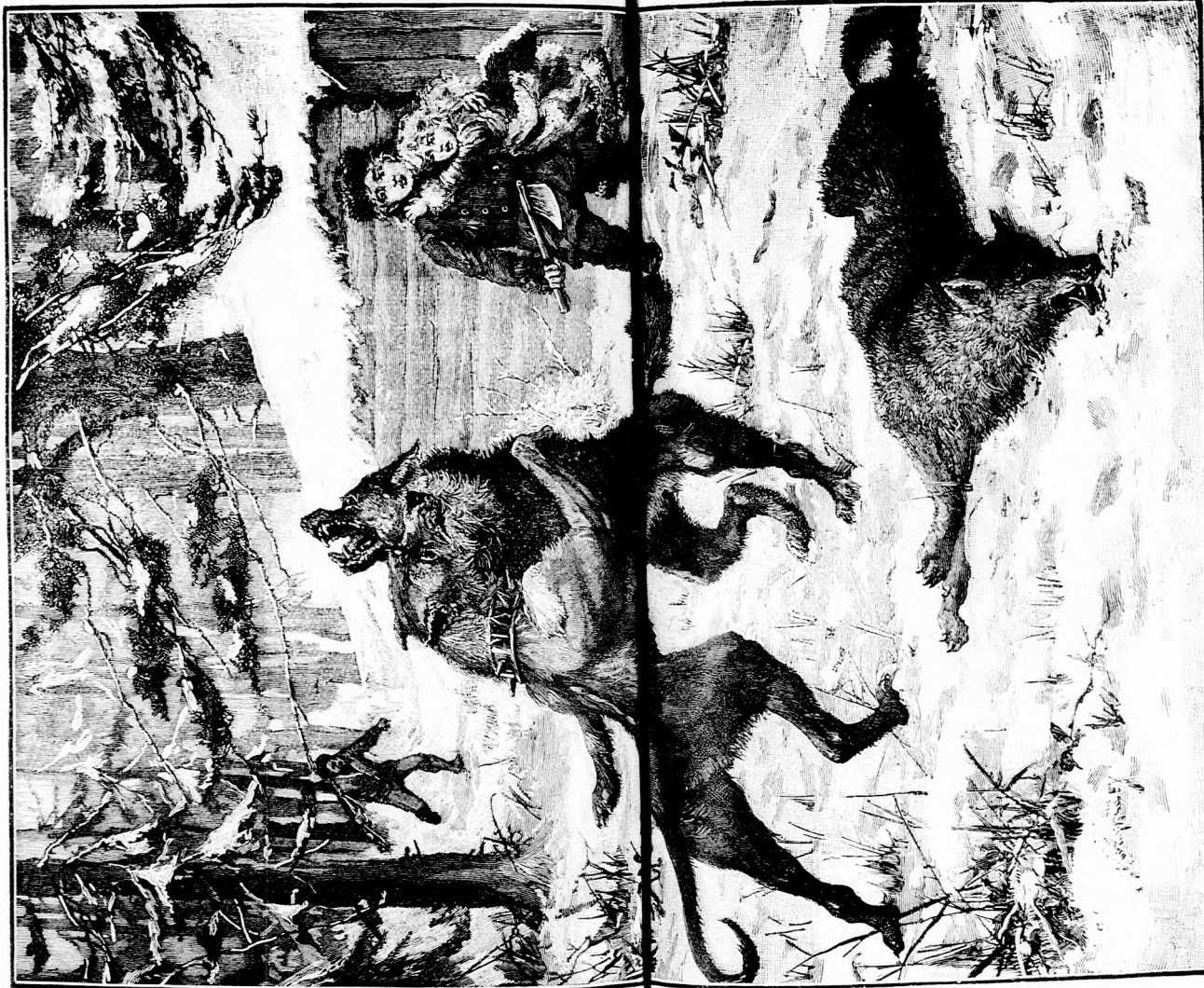
Bizonyosan volt már neve,
de azt nem ismerjük. Majd
megtanulja új nevét is.

Elnevezték Kóbornak,
mivelhogy valahonnan el-
kóborolt s így akadtak
reá. Kóbor, úgy látszik,
nem vette rossz néven ezt
a nevet és alig pár nap
mulva már értett is róla.
És mire az új nevét meg-
tanulta, alig lehetett rá
ismerni. A pihenés, jó étel
csakhamar kigyógyította
minden bajából; megizmo-
sodott, a szőre szép fényes
lett s ekkor látták, hogy
igazán hatalmas, nemes ál-
lat. Feri és Veronka egészen
nagyra voltak vele, és most
már ugyancsak örültek,
hogy megmentették az el-
pusztulástól. De még az
atyjok sem bánta.

— Legalább lesz, aki
elkísérjen, mikor elsétáltak
az erdőbe.

Mert Ferike és Veronka
sokat bolyongtak az erdő-
ben, ami az ő legkedve-
sebb mulatságuk volt. Nem
csoda, mert ott laktak a
tövében. Atyjok erdész volt
s a hegyvidéki falu szélén lakott. Maga
is sokat járt-kelt naphosszat az erdő-
ben, mert ott került mindig dolga, s Feri,

ki már tizenkét éves izmos fiú volt,
gyakran elkísérte. Ismerte is már az
erdőt nagyon jól és olyan otthonosan

sétálgatott benne, mint akár a házuk
melletti kertben. Ha atyja nem vitte
magával, elsétált Veronkával, aki már

szintén jól birt gyalogolni. Egyiköknek
sem jutott volna eszébe, hogy féljen a
csöndes, néma erdőben. Ugy megszok-

kerülő kunyhójához. Ez jó mélyen volt
bent az erdőben, s ott mindig is találtak
valami új mulatságot. Az öreg Ambrus

nagyon szerette a főnöke
gyermekét, kik neki holmi
apróságokat hoztak: hol
fris czipót, hol egy kis do-
hányt, melyet az apától
kértek, hol egy üveg bort,
néha egy kis sültet. Ez
mind nagyon jól esett az
öregnek, aki bizony nem
sok más csemegéhez jutott
hozzá ott a rengetegben,
ahol éjjel-nappal kerülni-
fordulnia kellett, hogy meg-
őrizzze az erdőt a vad-orzók-
tól és fatolvajoktól. Czirká-
lásai közben minduntalan
talált valamit, amivel apró
vendégeinek örömet szerez-
hetett. Hol mókuskát fogott
nekik, hol valami ritka nö-
vényt talált, vagy mada-
rat lőtt. És ha éppen ráért,
mesélt nekik sokat az erdő-
ről, melyet jól ismert.

Elmult a nyár, el az
ősz is, már beköszönt a tél.
Hó borította a földet és
most még csöndesebb volt
az erdő, mert madarak sem
csattogtak többé benne.
De azért Ferike és Ve-
ronka most is kísértáltak
néha az öreg Ambrushoz.

Volt jó téli ruhájok, nem féltek egy kis
hótól, hidegtől. És most nagyon érde-
kelte is őket a látogatás. Mert az öreg

Legtöbbször sétáltak el az öreg Ambrus

Volt jó téli ruhájok, nem féltek egy kis
hótól, hidegtől. És most nagyon érde-
kelte is őket a látogatás. Mert az öreg

erdőkerülő kedves ajándékot készített a számukra: szép szánkát, mellyel a télen jól elmulathatnak. Ügyes faragó volt az öreg és megígérte, hogy a szánka nem holmi közönséges portéka lesz ám; megmutatja, mit tud. Eljárogattak tehát, hogy lássák, mennyire haladt a munka.

Egy szép csöndes téli napon ismét kísértáltak hárman. Mert Kóbor természetesen nem maradhatott el a sétáról. Vittek öreg barátjoknak holmi kis ajándékot, mert mára ígérte, hogy készen lesz a szánka, haza vihetik. Előre örültek, kivált Veronka, mert Feri vigan mondta neki:

— No, hugocskám, vissza felé nem fogsz gyalogolni. Szánkázni fogsz. Én leszek a lovaeskád.

Pedig bizony nem úgy lett.

Amint kiértek a kunyhóhoz, azt csukva találták; az öreg Ambrus nem volt ott-hon. Ez már azért is baj volt kissé, mert nem mehettek be melegedni. Veronka meg azért is boszankodott, mert a szánka benn volt a kunyhóban. Már pedig ő szánkázni akart haza felé.

— Én nem megyek haza a szánka nélkül, mondá.

— No, hiszen várhatunk egy kicsit. Az öreg nem lehet nagyon messze. Ni, itt a fejszéje... fát hasogatott, látszik, hogy abba hagyta a munkát s még folytatni akarja.

Vártak tehát; de még nem sokáig álldogáltak ott, mikor egyszerre sajátos hang hallatszott az erdőből. Még soha sem hallottak ilyet. És Kóbor, amily szelid, jámbor volt különben, most hirtelen csodálatosan bösz haraggal kez-

dett morogni, a szemei pedig vadul forogtak.

— Mi ez? Mi lehet ez? kérdé Veronka meghökkenve.

— Nem tudom... soha sem hallottam ehhez hasonlót.

De ha nem hallott, hát a következő perczben már látott valamit, amit eddig szintén soha sem látott ugyan, de amire mégis mindjárt ráismert. Két nagy farkas bukkant elő a fák közül.

— Farkasok! kiáltott föl Feri megdöbbenve.

Nem volt gyáva fiu, de be köllött látnia, hogy halálos veszedelembé jutottak. Nincs hova menekülni, elfutni hiába próbálnának. Ő maga fel tudna ugyan mászni a legközelebbi fára, de Veronka nem; már pedig a testvérkéjét nem hagyja el. Fölkapta az ott heverő fejszét, hogy legalább megpróbálja a védekezést. Egészen olesón mégsem hagyja magát farkasok zsákmányának, ámbár semmi reménye sem lehetett, hogy a két fenevaddal megküzdhessen. A farkasok pedig, megpillantván a két gyermeket, üvöltve közeledtek.

Csakhogy volt ott még valaki, aki nem várta, hogy egészen közel jőjjenek, hanem eléjük rohant. Ez pedig Kóbor volt. Bösz morgással mint a villám rontott előre s az egyik farkast leütve lábairól, egy pillanat alatt agyon marta. A másik farkas segítségül sietett társának és nyakába ugrott Kóbornak. De ott nem haraphatta meg, mert Kóbornak erős szögekkel kivert nyakláncza volt. A következő pillanatban pedig Kóbor már lerázta a nyakáról ellenségét és ő támadta meg. Rettenetes tusa keletkeztt a két erős

állat köz nézték, j függ az aggódnio ragadta a lapokon.) a fenevad terület a delem.

Éppen kezében megölt fa a derék még alig den bajn kutyát.

— No, Megérder sak legye

Aztán

— Ép Mióta ez volt itt f tem, hogy járt után Kóbor, el

Persze öelte a csókolta. aztán igy

— Ezt kára és hon is, m

Igy az szánkázot S hogy men, még otthon a sen hüled

állat közt, s Feri és Veronka remegve nézték, jól tudva, hogy e küzdelemtől függ az ő életök. De nem köllött sokáig aggódniok, Kóbor hatalmasan torkon ragadta a farkast, (L. a képet a 360—361. lapokon.) s el sem eresztette többé, míg a fenevad hörögve, élettelenül el nem terült a földön. Nem volt többé veszedelem.

Éppen ekkor jött rohanva, puskával a kezében az öreg Ambrus. Látta a két megölt farkast és mellettök diadalmasan a derék kutyát, míg Feri és Veronka még alig tudták elhinni, hogy vége minden bajnak. Az öreg megsimogatta a kutyát.

— No, Kóbor, derék munkát végeztél. Megérdemled, hogy élted fogytáig hálásak legyenek irántad.

Aztán a gyermekekhez fordult.

— Éppen ezt a két ordast kerestem. Mióta ezt az erdőt járom, még nem volt itt farkas, de ma reggel észre vettem, hogy ide tévedtek valahonnan. Mindjárt utánok indultam, de elkerültek. No, Kóbor, elvégezted a munkát helyettem.

Persze hogy Veronka valósággal megölelte a vitéz Kóbort, sőt talán meg is csókolta. Feri is úgy megsimogatta, aztán így szólt:

— Ezt a két farkast föltesszük a szánkára és haza visszük, hadd lássák otthon is, mit művelt a mi derék Kóborunk!

Igy aztán Veronka ezuttal mégsem szánkázott, de hát egy csöppet sem bánta. S hogy baj nélkül estek tul a veszedelmen, még szinte büszkén beszéltek el otthon a kalandot. Szüleik természetesen hűledezve hallgatták s akár tortával

is jól tartották volna Kóbort, aki azonban beérte egy darab husocskával is. Az apa pedig meghatottan mondá:

— Ti jót tettetek, mikor a szegény kutyát megmentettétek, ápoltátok; de ő busásan megfizette tartozását. Most még inkább becsüljük meg a hű és derék állatot.

Nincs is messze földön kutyának jobb dolga, mint Kóbornak.

A BÁTYJA HÁTÁN.

(Képpel a czímlapon.)

ÉDES bátyám, jó Danikám,
Te vagy az én jó paripám;
Hogy ha reád felkaphatok
Nem köll nekem járnom gyalog.

*De ha a válladon ülök,
Legjobban azon örülök,
Hogy, míg tűnik erdő, berek,
Mindig által ölelhetlek.*

A GONOSZ KÉT HÉT.

— Kicsi beszélyke, képpel —

GONGETT, regett a ház a vidám kacagástól, mikor Aranka és Jenőcske együtt játszottak. Mert bár Aranka jóval nagyobb volt kis testvérkéjénél, nagyon jól el tudott játszani az eleven, okos fiúcskával. És kedve is telt benne: hadd lássák, mennyire szereti testvérkéjét.

Ha szerette, hát az rendjén volt és csak kölcsönbe ment, mert Jenőcske is szerette és soha sem gondolt arra, hogy mikor ő vidám kis tréfáit, ártatlan csínyeit űzi, Aranka pedig nagyokat nevet rajta. akkor ő igen jó mulatságot szerez Arankának. Mind a ketten jól mulattak és meg voltak egymással elégedve. A mama pedig mind a kettőjökkel meg volt elégedve, s így azt sem bánta, ha zajonganak, mert

az bizony nem ment csöndesen, mikor Jenőcske versenyt futott végig a szobákon és el volt tökélve, hogy Aranka nem éri utól; szedte is apró lábait szaporán, de persze az volt a vége, hogy a hosszabb lábu Aranka mégis csak elfogta, amin aztán nagyot nevettek.

Mikor ebbe bele fáradtak, leültek valamelyik kényelmes zugocskába és elővették a képes mesekönyvet. Ebből aztán Arankának föl kellett olvasnia a meséket, Jenőcske pedig gyönyörűséggel hallgatta a tündérek, boszorkányok, varázslók királyfiak és királykisasszonyok históriáját. És Aranka szívesen olvasta föl, mert tetszett az neki, hogy ő már tud olvasni, Jenőcske pedig bizony még nem értett ehhez a nehéz mesterséghez; aztán meg a mesékből is sokat nem értett meg mindjárt Jenőcske, meg köllött azt neki magyarázni s Aranka büszkén magyarázta is, mert ő már mind jól értette. Csodálta is ezt Jenőcske és titokban irigyelte is, sokszor pedig kíváncsi volt rá, vajjon

lesz-e valaha ő is olyan okos, mint Aranka, a ki mindent megért, amit a könyvből olvas? A mama ezt is örömmel látta és dicsérte Arankát, hogy igazi testvéri szeretettel viselkedik öcsikéje iránt.

Pedig hát volt ebben valami egyéb is a szeretetnél. Csakhogy ekkor még nem látta senki és talán Aranka maga sem hitte. Inkább hitte azt, hogy ő olyan jó testvér, akinek párja sincs. Jenőcske szintén elhitte. És még akkor is hitte, mikor maga Aranka már nem volt benne egészen bizonyos.

Ez pedig azon kezdődött, hogy Jenőcske egy napon dörzsölni kezdte a szemeit, és mikor a szokott vig futkozáshoz fogtak, mihamar abba hagyta. Leült a karos-székre.

— Ma nincs kedvem, mondá. Fáj a fejem... és valami szurja a szememet... inkább olvassunk mesét.

— Na persze, majd egész nap mesét olvasunk! felelé Aranka türelmetlenül. Arra még ráérünk. Csak te jőjj játszani.

De Jenőcske nem ment. Ott gubbaszkodott a széken, behunyt szemmel. És néha oda-oda kapott a szeméhez.

— Valami furcsa van a szememben, mondá. Rosszul esik, ha nyitva tartom.

— Ugyan még mit találsz ki! Nincs a szemédnek semmi baja, csak lusta vagy és el akarod rontani a játékomat. Hát jól van. Ha te nem jössz játszani, én sem fogok neked mesét olvasni.

És boszusan kiszaladt, ott hagyva Jenőcskét. Keresett játékot, amivel egymaga is elmulathasson, és talált is; de sehogysem tudott igazán kedvére játszani. Mintha valami titkos hang azt sugta volna a fülébe:

— Szegény Jenőcske ott buslakodik egymaga, bizony jobban és szebben cselekednél, ha valami szép mesét olvasnál neki.

De mindjárt felelt is a kellemetlen sugónak:

— No
öt, mikor
az én ked
fáj a szem
alszik a k

Bement
kipörölje
nem aludt
módon gu
csak egy
Aranka b

— Na,
egyszer h

— Iga
itt, Aran
mesét.

— Ma
magam. h
könyv, m

— Ner
pecskéket
a szemem
igy üldög
olvasnál.

— Ugy
dig semm
olvasok. T
gamat a
tálcodnod
is tudok
tassalak.

Megint
sza csak
találta tö
volt éppen
fiut korán
törődött
is boszan
rontotta.

— De
kapott m
sajnálja j

Ugy vo
megkérd
Aranka
egyszer
elaludt, m

— No persze! Majd én mulattatom őt, mikor ő nem akar kijönni játszani az én kedvemért. Az csak kifogás, hogy fáj a szeme. Tudom, most már javában alszik a kis lusta.

Bement, hogy meggyőződjék és jól kipörölje magát Jenőcskével. De a kis fiu nem aludt, nem is csinált semmit. Azon módon gubbaszkodott a karos-székben, s csak egy pillanatra tekintett föl, mikor Aranka belépett.

— Na, még most is lustálkodik? Még egyszer hívlak . . .

— Igazán nem mehetek . . . Maradj itt, Aranka! Olvass nekem valami szép mesét.

— Majd holnap! Ha én elmulatok magam, hát mulass te is magad. Ott a könyv, mulass vele.

— Nem tudok . . . Próbáltam a képecskéket nézni . . . Oh, de úgy szur itt a szememben . . . Pedig olyan unalmas így üldögelni! Ha egy szép kis mesét olvasnál . . .

— Ugy-e? Szeretnéd? Hát abból pedig semmi sem lesz. Csak azért sem olvasok. Majd bizony én fárasztom magamat a te kedvedért. Ha tetszik lustálkodnod, csak tessék; én okosabbat is tudok tenni, mint hogy téged mulatassalak.

Megint kiszaladt és nem is tért vissza csak késő este. Jenőcskét már nem találta többé, már lefektették. Ez nem volt éppen szokatlan dolog, mert a kis fiut korán küldték aludni. Nem is igen törődött vele Aranka, mert még most is boszankodott, hogy Jenőcske úgy elrontotta a délutánját.

— De én is vissza fizettem neki. Nem kapott mesét . . . azért sem. Tudom, ő sajnálja jobban.

Ugy volt-e, nem tudom; Jenőcskétől megkérdezni nem lehetett. Mert másnap Aranka hiába várta, hogy Jenőcske egyszer végre előkerüljön. Bizonyosan elaludt, még a reggelihez sem jött ki.

Nem is várta tovább, hanem kísétált egymaga. Hadd keresse Jenőcske, ha majd előkerül a szobájából, ahol az az unalmas vén dada annyira kényezteti.

De mikor Aranka a nagy séta után visszatért a házba, megint csak hiába várta, hogy Jenőcske duzzogva fusson elejébe és kérdezzesse, hol járt, miért nem várta. Végre sem álhatta meg, hogy föl ne keresse a mamát, ami pedig ma ugyancsak nehéz feladat volt, mert a mama csodálatosan nyugtalanul járt-kelt, mindig nagyon sürgetős dolga volt és nem igen állt szóba Arankával. De hát utoljára mégis csak megfogta.

— Mamáskám, az a Jenőcske igazán nagyon ellustul . . . talán még most is alszik.

— Dehogy alszik! Bár alhatnék szegényke.

— Miért szegényke? Csak nem beteg?

— De bizony beteg. Valami nagy baja van a szemével.

— Oh, az nem lesz olyan nagy baj. Már tegnap is mindig a szemével hozakodott elő.

— Hogyan? Hát említette neked? Mért nem jelentetted nekem? A szegény kis fiu nem tudta, hogy igazi komoly baja van s én csak késő este vettem észre, mikor lefektettük. Ha előbb tudom, már tegnap hívattam volna az orvost, talán még könnyebben elejét vehette volna a veszélynek.

Aranka meghökkent és elsápadt.

— Hát . . . hát veszedelmes a baja?

— Fájdalom, az orvos azt mondta. Legalább is nagyon vigyáznunk köll vele.

— Oh, akkor hát sietek hozzá . . .

— Most nem lehet, kedvesem. Az orvos ur azt mondta, hogy egyelőre hagyjuk őt teljes nyugalomban.

— De én tudom, hogy ő szeretni fogja, ha én ott leszek mellette és olvasok neki szép mesét.

— Arról most szó sem lehet. Különben nem is érnél most rá, itt az ideje, hogy a leczkédet végezd. Azért, hogy Jenőcske beteg, neked nem szabad elmulasztanod a dolgaidat.

— De majd azután bemehetek hozzá ugy-e?

— Nem tudom. Ne törd ezen a fejedet, kedvesem. Elég, ha minket szüléket nyom a gond.

— Oh, de én látni akarom... én... én tartozom neki...

— Jól van, jól kedvesem. Most azzal cselekszel legjobban, ha nem okozol nekünk te is bajt az ilyen makranczoskodással.

Aranka zavarodottan hallgatott. Nem volt nyugta, nem volt kedve semmihez. Ugy nyomta valami a lelkét. Mintha megint sugdosott volna valaki a fülébe:

— Lám, nem akartál szegény Jenőkének tegnap mesét olvasni, ma pedig már nem teheted, már késő! Önző és rossz szívű voltál szegény kis beteg testvérkédhez.

Utoljára is sírva fakadt és az apához szakadt, hogy eresszék be Jenőcskéhez.

— Bajos dolog, kedves leányom. Neki most nagy nyugalomra van szüksége, mert valami veszedelmes szemgyuladása támadt.

— Oh! De nem fog megvakulni?

— Bizzunk Istenben, hogy nem. Örökös szomorúság lenne mindnyájunknak. No, de ha oly nagyon kívánsz vele lenni, néhány percze remehetsz. Látom, jó testvér vagy.

Ez a dicséret jobban fájt Arankának, mint akármilyen kemény büntetés. De nem szólt semmit. Sietett a Jenőcske szobájába. Nagy csodálkozására, amint belépett, egészen sötétben találta magát.

— Hol vagy, Jenőke? Mért ülsz ilyen sötétségben?

— A doktor bácsi úgy rendelte... és nekem úgy esik jól.

— Igen, de én mesét akarok neked felolvasni.

— Oh, te nagyon jó vagy, Aranka. De most már késő. Itt sötét van, nem lehet. És a doktor bácsi azt mondta, hogy vagy két hétig ilyen sötétben kell ülnöm. Hát most már nem olvasunk többé mesét. Tegnap olyan jó lett volna, de akkor nem akartál.

Aranka bünbánólag hallgatott. Igen, tegnap nem akart... bántotta, gunyolta testvérkéjét, ahelyett, hogy testvéri szeretettel arra gondolt volna, nincs-e csakugyan baja. Most már olvasna neki szivesen, de már késő.

Az orvos naponként eljött és nagyon aggódo arcot mutatott. Aranka még olyat is hallott, hogy félni lehet Jenőcske megvakulásától. Majd két hét múlva dől el.

Ezt a két hetet jaj de nehéz volt kivárni! De senkinek sem volt nehezebb, mint Arankának, aki nem tudott szabadulni lelkiismerete mardosásától, hogy megtagadta testvérkéjétől az örömet, mikor utoljára teljesithette volna. Ha megvakul, no, az már aztán szomorú mesemondás lesz, amivel csak akkor kedveskedhetik neki. Isten őrizz!

Gonosz két hét volt az! Minden reggel reménykedve kelt föl Aranka, hogy ma talán már fölhúzzák a függönyt Jenőcske szobájában, majd kárpótolhatja a hibáért. De estére megint csak szomorúan feküdt le. Már egészen elbúsulta magát, mikor végre, valahára!... egy napon azt mondta az orvos, hogy most már bizik Jenőcske meggyógyulásában.

Néhány nap múlva aztán csakugyan egészen jobbra fordult a dolog s egy reggel, amint Aranka belépett a beteghez, már félig világos volt a szoba. Még egy-két nap múlva aztán szabad volt Jenőcskének újra a teljes világosságot látnia. Most már olvasni is lehetett a szobában és nem is köllött félni, hogy megárt a kis betegnek, ha nem ül vagy fekszik egészen nyugodtan.

Most ma
hanem aká
Jenőcske
son neki. A
tette hibáj
hogy amit
mulasztott,
teljesen so
soha nem l
amikor a s
meg is tesz

M

A K

(K

 HOL e

volt
Alföldön. I
keresve sem
Móka és E
csak egy k
láthatja, h
huszárok,
akik lovat
tak. Így te
história sel
van, meg
pedig csak
éppen Grö
van, meg
utána nézt

Tehát a
hengetett e
fiatalja veg
nyókáltak,
sen a fiata
tak. Kivált
két fia se
lenni, hane
földre. Az
mel aludt.
csolta őket

— Ne
Mondtam

Most már nem kérette magát Aranka, hanem akár egész nap is ott ült volna Jenőcske mellett, hogy meséket olvasson neki. Amennyire csak lehetett, jóvátette hibáját; de azért mindig érezte, hogy amit akkor egyszer rut önzésből mulasztott, azt még sem pótolhatja ki teljesen sohasem. És megfogadta, hogy soha sem hallgat a csuf önzésre, hanem amikor a szivességet megteheti, mindig meg is teszi.

MÓKA ÉS BÓKA.

és

A KÖNNYELMŰ FÓKA.

(Képekkel a 356. és 357. lapokon.)

A HOL ez az eset megesett, az nem volt sem Budapesten, sem a sík Alföldön. Már csak azért sem, mert itt keresve sem találni fókát. De még az a Móka és Bóka sem lakik itt, mert aki csak egy kicsit is néz reájok, mindjárt láthatja, hogy ezek nem magyar délczeg huszárok, hanem jámbor grönlandiak, akik lovat még talán életökben sem láttak. Így tehát nem eshetett meg ez a história sehol másutt, csak ahol fóka is van, meg grönlandi ember is van. Az pedig csak messze túl a tengeren van, éppen Grönlandban. Hogy pedig az hol van, megtudhatjátok a térképről, ha utána néztek.

Tehát a grönlandi tengerparton pihengetett egykor egy csapat fóka, öregje fiatalja vegyest. Az öregek békésen szunyókáltak, de a fiatalok, mint rendszeren a fiatal népség, maradhatatlankodtak. Kivált egy öreg fóka-mamának a két fia semmikép sem akart nyugton lenni, hanem befelé iparkodott a szárazföldre. Az öreg fóka csak úgy félszemmel aludt, észre vette és vissza parancsolta őket.

— Ne menjetek messze a víztől! Mondtam már, hogy az veszedelmes. Ott

legyetek közel, hogy szükség esetén mindjárt a vízbe bukhassunk.

— Eleget uszkáltunk már ma, duzzogott az egyik siheder fóka. Olyan unalmas az, hogy mindig csak itt a parton ásitozzunk. Én látni akarom, mi van arra beljebb.

— Nincs ott semmi nekünk való. Annyit már tudhatsz, hogy hal nem terem a szárazon, hanem csak a vízben.

— No, az már igaz, szólt a szelidebbik kis fóka. Ha nincs hal, nem érdekes oda menni, mert ugyan mi lehetne még valami egyéb jó a kövér halacsokán kívül?

— De hátha van valami másféle hal, amelyet még nem ismerünk, amely talán a vízben is uszkál, a szárazon is uszkál, éppen mint mi? Már én csak szeretnék megbizonyosodni.

— Ne fecsegj ilyen oktalanságot! Még hagyján, ha lábunk volna, mint a szárazföldieknek és tudnánk futni. De ugyan mit csinálsz, ha rajtad üt a veszedelmes ellenség, akit embernek hívnak.

— Oh, az bizonyosan csak mese. Mindig ijesztgetnek velem, de még soha sem láttam.

— Itt maradsz, punctum, fejezte be az öreg a vitát.

De biz azt hiába hitte, hogy az intéseinek foganatja lesz. Amint újra elszenderült, a szelidebbik kis fóka ott maradt ugyan mellette és szintén elszenderült; de a másik szépen lassan elkalandozott messzire. Egyszerre csak egy vén fóka, aki őrt állott, föllármázta a szendergőket:

— Be a vízbe! Emberek jönnek!

A fókasereg gyorsan begurult a vízbe. Leghátul maradt az öreg fóka-mama, mert csak az egyik fiát találta maga mellett. A másikat hiába hívogatta.

— Hova lett? Talán csakugyan elkalandozott! Akkor vége!

— Hátha már előre beugrott a vízbe? bizakodott a kicsi.

— Akkor nem volna baj. De akár hogy van, nem várhatjuk tovább, mert különben magunk keveredünk bajba.

Mind egy szálíg elmenekültek a vízbe és csak jó messzire bukkantak föl (Lásd a képet a 357. lapon.) hogy lássák, mi történik a parton. Szomorú dolgot láttak! Az akaratos, könnyelmű fiatal fóka, miután nagyon messzire elballagott a parttól, most már ijedten erőlködött vissza jutni a vízhez. Csakhogy nagyon lassan haladt a bukdácsolásával, két grönlandi (Lásd a képet a 536. lapon.) utól érte, elfogta és mint jó zsákmányt agyon ütötte.

— Szép kövér kis fóka, szolt örömmel Bóka, az egyik vadász. Most már menjünk haza a jó zsákmánnyal.

— Eh, mi az, *egy* fóka! veté ellene Móka. Aztán ehhez csak nagy játszva jutottunk hozzá. Nézzünk utána, hogy gazdagabb prédát vihessünk haza.

— De már itt nincs több, nem zsákmányolhatunk.

— Találunk majd odább. Amott a sziklán túl is tudok olyan helyet, ahol fókák szoktak tanyázni.

— Az ám, csakhogy azon a tájon már jeges medvét is láttak kalandozni.

— Nem hiszem én azt, az csak olyan ijesztgetés. Bizonyosan azok híresztelik, akik maguk akarnak ott zsákmányolni.

— No meglehet. Akkor hát menjünk és bizonyosodjunk meg. Majd nevetjük aztán azokat, akik ijesztgettek és mi gazdag zsákmány felmutatásával felelünk nekik.

— Persze. De azért ezt a kövér kis fókát is visszük.

Fölemelték a prédát és mentek. Vigan mentek és mert nem láttak semmi veszedelmet, csufolódtak az otthoni öregeken, akik ijesztgették őket. Addig-addig nevetgéltek, mignem egy szirthasadékból

hirtelen egy nagy jegesmedve rémesen morogva toppant eléjük.

Nem mókázott most már Móka és nem bokázott Bóka, hanem ijedtében mind a kettő majd hanyatt esett. Mégis ennél okosabbra szánták el magukat: csak a kövér kis fóka-zsákmányt dobták a földre, maguk pedig futásnak eredtek. A jeges medve ezzel meg volt elégedve és nagy lakomát csapott a kövér fókán, miközben jókedvűen dörmögte:

— Ugy köll nektek. Láttam a szikla tetejéről mindent. Ezt az oktondi kis fókát is, amint elbolyongott; azokat az oktalan embereket is, akik éppen ide indultak, hol én vagyok az ur. Aki nem éri be ott, ahol jó dolga van, annak késő bánat a sorsa.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Hochfelder D. Dániel, Dezsó, Dávid, Diodor, Döme, Darius, Deokalion, Daedalus, Dagobert, Delfin, vagy Duncan vagy-e? Mert a D-ből mind kitélik ez a sok név, amivel azt akarom mondani, hogy nevet teljesen köll kiírni. Ami rejtvényeidet illeti, azok beválnak s a közlendők sorába is iktattam. — **Voigt Béla és Elemér.** A pálya-munka hirdetése a szt. ünnepeket megelőző számban fog megjelenni. A kitűzött 3 rendbeli jutalom értékes és érdekes. — **Lövinger testv.** A kusza íráson nem bírtam eligazodni. Gondosabb kéziratot küldjete. — **Balkányi Kálmán.** Az »Ozul« helyett jobb lesz tán, ha »Ozmánt« teszünk. Így aztán meg is jelenhet. Hát te a »Vegyes Ujság«-nak vagy a főszerkesztője? Nem is sejtettem, hogy egy kenyeren vagyunk. Miféle ujság is az a tied, kollega öcsém? — **Könyöki Ella.** Kaptam, átadtam, köszönöm. Üdvözöllek! — **Patterson testv.** Már most közölhetem az elmés feladványt. Bizony tartok tőle, hogy olvasó társaitok közt nem sokan fognak rátérni a nyitjára. A küldeményt köszönettel vettem. — **N. N.** Levél ment. — **Kelemen Blanka.** A jövő nyáron tán jobban sikerül, ha ugyan megint nem marad abba az »idő rövidege miatt.« A rejtvény mind szabatosan van megszerkesztve, de részint nagyon könnyűek, részint meg, nem meritik ki teljesen a fölvetett mondatot. Csak hamarjában elolvasva, az első-ből kimaradt a »puszta, kerekes, tarka, kas, part, szarka« s még egy sereg. A negyediket közlöm. — *Több levélről a jövő számban.*

